

ISTEN NÉPE A GYŰLEKEZETBEN

Dr. Meláth Ferenc

„Megmosattatok”

(1Kor 6:11)

Sokat olvasó ember vagyok. Kiadványainkban is többször találkoztam meglepő gondolatokkal, ami arra utal, hogy tanbeli nézet tekintetében heterogén a mi baptista felfogásunk. – A korábbi évtizedekben sokat utaztam különböző misszióterületeken, megismertem sok gyülekezetet, lelkipásztort és gyülekezeti munkást. A különbözőség több területen tapasztalható, így a benerítés tanításában is. Ennek oka lehet a teológiai tájékoztatás elégtelensége, de a bibliismeret egyöntetőségének hiánya is. A valóban „népszerű” tanítói irodalom hiányzik. (A magas szintű képzettséggel bírók valószínűleg alulinak látják ezt, mások meg nem írnak róla...)

Mostani gondolataimat a benerítés kapcsán teszem közzé.

Miért vagyunk baptisták?

Mert így neveztek el. Nem mi választottuk ezt az elnevezést, és nem is a benerítés áll tanításunk középpontjában. Jézus Krisztus váltságáhalála a középpont; és ezzel összefüggésben szoros a kapcsolat bűn és bűnbánat, bűnbocsánat, valamint ebből fakadóan a benerítés tanításának és gyakorlatának igazságával. Úgy is meg kell fogalmazni: a teljes írás Istentől ihletett...

Mi nem a benerítés?

Nem a test szennyének lemosása (1Pt 3:21b).

Ugyanígy nem a Benerítő (Keresztelő) János által végzett – az ószövetségi mosakodási-tisztulási gyakorlathoz csatlakozó (az esszéneusok által is ilyen viszonylatban gyakorolt) – benerítés. Az Útkészítő valóban az utat készítette: bűnbánati és bűnbocsánati benerítést hirdetett és gyakorolt; de ugyanakkor rámutatott az „Igazi”-ra. Ennek pontos értékelését végezte el Pál apostol Efézusban (ApCs 19), amikor elmondja, hogy a jánosi benerítés a múlté, és Jézus Krisztus nevében (névére) beneríti az efézusi férfiakat. – A benerítések alkalmával (és a beszámolóiban) sokszor említett „Jézus példájára” kifejezés Jézus küldetésével összefüggő tény helytelen alkalmazása: a Jordán mellett Jézus megjelenése Ézsaiás 53:12 – „a bűnösök közé sorolják” igazságának betöltése, és így tartozik bele a minden igazság körébe. (Az általa elrendelt benerítésre nem hivatkozhatott az újszövetség létrejötté előtt!) A hivatkozást Jézus úgy tette meg, ahogy máshol is a próféciák teljesítését-teljesedését munkálta, hirdette. – Az igazság ilyen egyértelmű megfogalmazása mellett is fontos az „engedelmesség” ügye, de ez már a létrejövő újszövetség hirdadása nyomán alakul: „*aki hisz és benerítkezik...*” (Mt 16:16) engedelmesség kérdése részünkről.

További vizsgálódás helyett akkor kérdezzük meg: *mi tehát a benerítés?* Alapja Jézus Krisztus váltságáhalála, pl. Zsidók 10:12, 9:28 stb. leírások szerint. Az így kialakított alapon Jézus Krisztus misszióparancsa a végrehajtás gyakorlatának előírása Máté 28:19 szerint, amiből egyúttal egyértelmű, hogy a korábbi benerítések „hiányosak” voltak, mert ebben a parancsban az „Atya – Fiú – Szentlélek” megjelölés a dominancia. Jézus Krisztus által vált ez a benerítési forma (gyakorlat) megalapozottá, kapott hitalapot; egyúttal megkívánja a parancs végrehajtását minden hívőtől. (Amíg a példa követhető – én döntöm el, a parancs teljesítése kötelező. Vajon hogy tudják igazolni ezzel szemben nézetüket a benerítést felesle-

gesnek ítélő közösségek?) Az igében leírt gyakorlati igazságok így válnak valósággá a hitre jutottak életében: Apostolok Cselekedetei 2:38, 19:5 stb. Az itteni kifejezések ugyan néha jelentenek némi vitát – nevében-névére! –, de az alapigazság marad a golgotai bűnt eltörlő vér, amely az utolsó vacsorán meghirdetett szövetségnek a Jézus Krisztus Golgotán kiomlott vére által adja az újszövetség alapján, mert „vér nélkül...”

A benerítés továbbá – Róm 6 alapján az Ef 1:5–6, Kol 2:12 stb. figyelembevételével – az óember eltemetése és az újnak a „feltámasztása” Isten kegyelméből. Az „újászületés” meghatározásnak akkor is Róma 6 és Titusz 3:5 stb. az alapja és a biztosítéka, ha nem magához a benerítési cselekményhez kötjük. Mert a bűnfelismerés, -bánat, hit, megtérés, bűnbocsánat, újászületés, megigazulás, Szentlélek vétele stb. körülhatárolható igaz tanítások alapján. Egy-egy lélek megtérése – benerítése – újászületése a Szentlélek vétele esetén nem szakaszos léptékű lelki esemény, és mindenkinél más-más időtartam alatt lezajló áldott időszak.

Miért merítettünk tehát be?

Elsősorban Jézus Krisztus parancsára; ebből következően a Vele egyesülés boldog lehetőségén (ismét Róm 6, valamint Jn 3:5), ill. a közösséghez csatlakozás áldott ígéretében megnyilvánuló igei igazságok elfogadása örömeiben (pl. 1Kor 12:13). Van egy szép sajátossága annak, hogy kérem a benerítésemet: „*jó lelkiismeret keresése Isten iránt*” (1Pt 3:21c), valamint egy csodálatos igazság az Apostolok Cselekedetei 11:16 szerint, amikor egy tanítvány felismerheti a Mester kijelentésének teljesülését!

Az előbbi kérdést szenvedő fogalmazással írtam. Mivel ugyan én „benerítkezem”, mert döntöttem és engedelmeskedem, de nem önmagamot merítem be, hanem Isten szolgálja – Péter, Pál..., ill. mai utódai – végzi a benerítést a Krisztus váltságát elfogadó, hitre jutott ember esetében. A cselekmény a benerítést kérő – az ő előzetes hitbeli megvizsgálása utáni – felelősségét említi: a te hited vallomására (vagy hasonló fogalmazás...) merítelek be. – Ez ugyan nem szó szerinti idézet a Bibliából, de gondolat-azonosság a Gázai útról: „*ha teljes szívből hiszel...*” „*hiszem*” (ApCsel 8).

Egy másik olyan kettős megvilágítás is szükséges, mint az előző bekezdés. A megtértek életében a megtérés-hitrejutás-benerítés öröme jelentős; gyakori ez a fogalmazás: „befogadtam az Úr Jézust a szívembe”. A felvételek alkalmával sokszor rákérdezek: és ő is befogadott téged? Mert a befogadás tekintetében elsődleges, hogy ő törölte el bűncímet, így lettem gyermekévé Istennek, tanítványává és követévé Krisztusnak.

Teológiai képzetlen lévén gondolataimat a Szentírás fedezi. Hogy állhatok az irodalommal? Az „És továbbment...” természetesen alap; de ki olvasta a gyülekezeti tagok közül, és a mai generáció a közel három évtizede megjelent könyvről hallott-e? A „Népszerű teológia...” kiadvány pontos és sajnós részletes, amiért sokan nem jutnak a végére; bár nekem világos. Hogy nem olvassák – még lelkipásztorok se mind –, azt bizonyítják a benerítési beszámolók „Jézus példájára” szlogenjei. Előbbiek nyomán fontosnak látom a gondolatok biblikus összegezését. Többet lehetne írni, de nehézkessé tenné az olvasottak megértését és elfogadását.